

(1939 -)

MUSA YOLDAŞ

Hâfız Musa Yoldaş Hocaefendi Emirdağlıdır ve 1939 doğumludur. Şimdi İzmir’de ikamet ediyor. Musa hocamızı oğlu Dr. Ceylan Yoldaş, Dr. Metin Kardeş ve Şerafeddin Kartal ağabeyle beraber evinde ziyaret ettik. Musa Yoldaş’tan daha önce hiç duymadığımız ve bilmediğimiz ilginç hatıralar dinledik ve kamera ile kaydettik. Tarih 26 Haziran 2010.

Musa Yoldaş, Hz. Bediüzzaman’ın Emirdağ’da kaldığı evin karşısında bulunan Kur’an Kursu’nda hafız olmuş. Musa hocamız, Emirdağ Lâhikası’nda bahsi geçen büyük Emirdağ yangınının şahidi olduğunu söyleyerek bu yangının bilinmeyen yönlerini anlattı bize. Ayrıca Bediüzzaman hazretlerinin, hocaları Süleyman Efendinin talebeleri olan Kur’an kursuna gösterdiği alâkayı da dinledik kendisinden.

Musa Ağabey çok ilginç bir hatıra daha anlattı. O da; Abdulkadir Geylâni Hazretlerinin vefatından yüzlerce sene sonra bile gösterdiği manevi tasarrufu... Bu hâdise, başarılı bir KBB uzmanı olan oğlu Dr. Ceylan Yoldaş’ın bizzat başından geçmiştir... Baba-oğul yaşadıkları bu gizemli hadiseyi birbirlerini teyid ederek beraberce anlattılar. Aslında istismara açık buna benzer konuları prensip olarak kitabıma almıyorum. Fakat burada durum farklıydı... İki doktorun teyid ve şahadetleri ile Şerafeddin Kartal ağabeyimizin izahları prensibimi bir kerelik değiştirmiş oldu. Hatıralar yazılıp düzenlendikten sonra Musa Yoldaş’a ve oğlu Dr. Ceylan’a tashih ettirilmiştir.

Musa Yoldaş Anlatıyor:

1939 senesinde Emirdağ’ın Sığracık Köyünde doğdum. Uzun yıllar müezzin olarak camilerde görev yaptım. 1977’den itibaren İzmir’de yaşıyorum. 1990 senesinde emekli oldum.

ÜSTAD’IN EMİRDAĞ’DA KALDIĞI EVİN KARŞISINDA BİZİM KUR’AN KURSU BİNAMIZ VARDI

Hafızlığımı 1953 yıllarında Emirdağ Kasaplar Sokağı’nda (şimdi Bolvadin Caddesi deniyor) bulunan Diyanet’e aid Emirdağ Kur’an Kursu’nda başladım. Kurs Diyanet’e aitti. Hocaları resmiydi ama onların Süleyman Efendiye bağlılıkları vardı. Yani Süleymancıydılar... Kasaplar Sokağındaki bu ev, Bediüzzaman hazretlerinin Emirdağ’da kaldığı evin tam karşısındaydı. Üstad’la her zaman karşı karşıyaydık. O’nu, her zaman pencereden veya giriş çıkışlarında yolda görüyorduk.

Üstad bizi severdi... Her gün kuşluk vaktinde penceresini açar bizi selamlardı. Biz 15-20 bazen 30-40 talebe pencerelere dolar, Bediüzzaman’a bakardık. Üstad bizi görünce, kollarını böyle açar, göğsüne kor; tekrar kollarını açar, tekrar göğsüne kordu. Dua ediyordu yani. Ben bir gün Zübeyir ağabeye: “Zübeyir abi, Üstad böyle yapıyor, ne demek bu?” dedim. Zübeyir Ağabey: “Hafız’ım Üstad diyor ki, ‘Siz sabisiniz, bana dua edin, Allah sizin dualarınızı kabul eder, ben de size dua ediyorum’ diye size selam veriyor” demişti.

Bizi hafız yapan Hafız İbrahim Köken hocamız beni bir işi olduğu zaman Üstad’ın evine gönderiyordu. Zübeyir Ağabey ekseri kapıyı açar, ben hocamın dediklerini ona söylerdim. Sayısını hatırlamıyorum ama bu şekilde Üstad’a çok gittim. İbrahim hocamızın Üstad’la irtibatı çok oluyordu. Üstad Hazretlerinin dilinden ben anlayamıyordum... Üstad eliyle sırtımı sıvazlardı. Ben bir gün Zübeyir ağabeye Üstad ne diyor diye sorduğumda, “Sana hafız olman için dua ediyor” demişti.

Üstad evinde talebelerine ekseri yazı yazdırıyordu. Kendisi ortada, talebeleri etrafında, rahlelerde kitap yazıyorlardı. Ama o talebelerin çok güzel yazıları vardı...

Bir şey dikkatimi hep çekiyordu; ortadaki rahlenin üzerinde krem kutusu gibi bir şey vardı. Kutunun içinde de bir para vardı, o parayı her zaman orada görürdüm. Bir gün Zübeyir ağabeye sordum. Zübeyir Ağabey: “Hafız’ım sen ona karışma” dedi. “Merak ettim ama abi” dedim. Söyleyeyim öyleyse dedi ve: “İçerde ağabeylerin yazı yazıyorlar ya, onlara tayinat olarak verir Üstad’ımız” dedi. “Bu para hiç bitmez mi ağabey?” dediğimde Zübeyir Ağabey: “Hafız’ım sen ona karışma, o bitmez...” dedi.

Üstad hazretleri çok zayıftı, gözleri iri ve yeşilimsi maviydi. Sakalı yoktu. İnsanlara bakmaz, yere bakarak giderdi. Evi çok mütevaziydi, eşyası yoktu, bir kilimi bile yoktu... Bir karyolası, üç-beş tane de kapacak vardı. Şimdi o ev yıkılmış, yerine apartman yapılmış.

**Bediüzzaman hazretlerinin Emirdağ’da ikamet (üst kat) ettiği evin Uzunçarşı tarafından görünüşü
Fotoğraf 1969.**

EMİRDAĞ HALKI BEDIÜZZAMAN HAZRETLERİNİ SONRADAN ÇOK SEVMİŞTİ

Emirdağ’da Şih Aliler (Çalışkanlar Hanedanı) vardı. Onlar Üstad hazretlerinin adamlarıydı, zengindiler. Bu Çalışkanlar bize zekât verirdiler. Biz talebe olduğumuz için dükkânlarına çağırırlar gizlice zekâtlarını verirdiler bize. Üstad kuşluk vaktinde çıkar, Çalışkanlar evinden alırdı. Kadın, erkek, çoluk-çocuk Üstad’ın taksisinin karşısına sıraya dizilirdi... Emirdağ’ın Keçili Köyüne giderdi ekseriya Üstad. Orada bir yatırı vardı... İkindiden sonra akşama yakın gelirdi evine. Yine millet Üstad’ı bekler, karşılardı...

Üstad Hazretleri Cuma namazları için Çarşı Camii’ne gelirdi. Geçenlerde rahmetli olan Hafız Namık Şenel Hocaefendi orada imamdı. Zübeyir Ağabey önünde, elinde seccade olarak getirirdi. Üstad Çarşı Camii’nin üst katına çıkar, seccadesini serip orada kılardı namazını. Cumadan sonra aynı vaziyette evine giderdi.

Bir gün şunu gördüm ben: Hıdrellez günü kaymakam geldi Üstad’ın evine. Emirdağ’ın üzerinde Adaçalı vardır. Orada türbeler vardı... Emirdağ halkı Hıdrellez günü oraya giderdi. Kaymakam Bediüzzaman hazretlerini oraya götürmek için evine geldi; zilini çaldı, bir ağabey çıktı. Kaymakam’ın Üstad’ı götürmek için geldiğini öğrendim ben. Üstad gitmedi ama... “O gitsin, ben gelirim” demiş. Kaymakam Adaçalı’ya vardığında Bediüzzaman’ı orada namaz kılarken görmüş, çok şaşırılmış... Kendisinden önce nasıl gitti diye... Emirdağ halkı bunları gördükçe sonunda Bediüzzaman hazretlerine çok iyi sarılmıştı, çok sevmişlerdi. Baştan öyle değildi...

BEDIÜZZAMAN’IN KİTAPLARINDA YAZDIĞI YANGIN 1954 VEYA 1955 SENİNDE OLDU

Ben 14 yaşlarımda iken yarı hafız olmuşum. Demek ki anlatacağım yangın hadisesi 1954–55 senelerinde olmuş olabilir.

Sağdan; Dr. Ceylan Yoldaş, Şerafeddin Kartal, Musa Yoldaş, Dr. Metin Kardeş

O sene Emirdağ Çarşı Camii'nin orada, çarşı'da çok büyük bir yangın çıktı... Akşam-yatsı arasında çıkan o yangını Bediüzzaman kitaplarında yazmış. Ben o yangın sırasında oradaydım. Bize yakındı zaten, Üstad'ın evinin arkasında... Üstad'ın evinin arkası çarşı, diğer tarafı ise Kasaplar Sokağı'dır.

Yanan evler, eski Rum evleri ahşap, hem de çıralı tahtalar... Bu evler çok fena yanmıştı... Çıralı ağaçlar 'civ' diye yanıp gidiyordu... Yangın büyüdükçe millet çaresiz bakıyordu. O zaman itfaiye de yok. Su atmayla falan önlenemedi.

Üstad'ın evinin küçük bir balkonu, balkonun önünde de akasya ağaçları vardı. Üstad Hazretleri çıkmış balkona yangına doğru bakıyor... Millet Üstad'ı görünce hemen O'na doğru yöneldi. Yangını da bıraktılar... Dua et de bu yangın sönsün gibilerden Üstad'a bakmaya başladılar. Artık Üstad ne dua etti bilmiyorum... Ama 10 dakika sürmedi, yangın olduğu gibi çöktü... Yangın sönmüştü...

Burada bir şey söyleyeyim; Çalışkanların orada dükkânı vardı... Yangın onların dükkânına kadar geldi ve tam orada durdu. Çalışkanların dükkânında Risale-i Nur varmış, tabi ben onu o zaman bilmiyordum. Ben bütün bunları gözlerimle gördüm... Emirdağ halkı da bunlara şahit oldu yani¹...

ÜSTAD'IN ZİYARETÇİLERİNİ GÖRÜYORDUK

Biz Üstad'ın ziyaretçilerini görüyorduk. Bir gün Kur'an kursunun penceresinde hafızlığım çalışıyordum. İri yarı sakallı bir adam geldi, Üstad'ın zilini çaldı. Zübeyir ağabey çıktı. "Ziyarete geldim" dedi. Zübeyir ağabey: "Ben Üstad Hazretlerine sorup geleyim" dedi. Gitti, geldi... Üstad o adamı kabul etmedi. Adamcağız orada oturdu, başladı ağlamaya... Ben de Kur'an'ımı kapattım, indim yanına; "Amca niye ağlıyorsun?" dedim. Üstad'ın evine doğru başını kaldırıp baktı. "Sen kimsin?" dedi bana. Şarklı olduğu belli oluyordu konuşmasından, Türkçeyi tam konuşamıyordu. "Ben bu Kur'an kursunda talebeyim, sen niye ağlıyorsun?" dedim. "Nasıl ağlamayayım,

¹ Musa Yoldaş hocamızın anlattığı bu yangın hadisesi Emirdağ Lâhikasında şu şekilde geçmektedir:

"Aziz, sıddık kardeşlerim!"

"Size, manidar ve acib ve Risale-i Nur'un talebeleriyle ve Risale-i Nur'a ve Âyet-ül Kübra'nın kerametiyle ve ehl-i dünyanın ilişmek niyetleriyle alâkadar, karşımda eskiden belediye bulunan hükûmet dairelerinden birisi, hiçbir şey kurtulmayarak, hiç görmediğimiz acib bir parlamakla gecenin en soğuk bir vaktinde üç saat Cehennem gibi yandığı halde; tam bitişiğinde, Risale-i Nur'un Çalışkanlarından bir talebesi, yine iki kardeşinin, masum Ceylan'ın sermayelerinin kısm-ı a'zamı bulunan büyük mağazaları, o yangın yeri ile iki küçük dükkân fasıla ile o dehşetli yangın bütün şiddetiyle mağ¹azaya doğru gelirken biçare Ceylan yanıma geldi, dedi: "Biz yanıyoruz, mahvolduk." Ben de iki gün evvel mağazalarında bulunan Âyet-ül Kübra'nın bir kısım matbu' nüshalarını yanıma getirmek için söyledim, fakat getirmede. Demek o ateşi söndürmek için orada kalmıştı. Ben de Risale-i Nur'u ve Âyet-ül Kübra'yı şefaathı yapıp: "Ya Rabbi kurtar" dedim. Üç saat o dehşetli yangın hücumunda bütün o büyük daireyi mahvetti. Altında ve bitişiğindeki dükkânları bütün yaktı, yıktırdı. Risale-i Nur'un ve Âyet-ül Kübra'nın hıfzında olan mağazaya kat'iyen ilişmedi ve altındaki şakirdin dükkânı da müstesna olarak sağlam kaldı. Yalnız ahali camlarını kırdılar. Eğer ahali ilişmeseydi, eşyalarını almasaydılar, hiçbir zarar olmayacaktı." (Emirdağ Lâhikası 108)

Diyarbakır'dan geliyorum, Üstad hazretlerini görmek için üç-dört gündür yoldayım, Üstad beni kabul etmedi, ondan ağlıyorum” dedi. Elinden tuttum kaldırdım, “Amca ağlama, sen şimdi Emirdağ çarşısına git. Gez. 35–40 dakika sonra gel yine Üstad’ın kapısını çal, inşallah seni o zaman kabul eder” dedim.

Artık ben onu takip etmeye başladım. Öyle yaptı, yine kapıyı çaldı. Zübeyir Ağabey açtı kapıyı, tekrar Üstad’a sormaya gitti. Üstad bu sefer kabul etmiş ki, adam girdi içeriye. Pencereden takip ediyorum. 40 dakika kadar sonra çıktı. Ben hemen koştum aşağıya: “Ne oldu amca?” dedim. “Çocuk gel senin gözlerinden öpeyim, sen olmasan ziyaretimi yapamayacaktım, Allah razı olsun” dedi. Biz vesile olmuş olduk...

BEDİÜZZAMAN, SÜLEYMAN EFENDİ’NİN KUR’AN KURSUNA SAHİP ÇIKMIŞTI...

Hafızlığı bitirmiştım, Arapça okuyacaktım. Tam o sırada Üstad’ın evinin karşısındaki Kur’an kursu başka bir yere taşındı. Orada da Süleyman Efendinin talebeleri hocamızı bizim. Onların nezaretinde Arapça çalışılıyordu...

Arapça okunuyor diye Jandarma Kumandanlığına şikâyet etmişler. Jandarma Kumandanı, Müddei Umumi, Hâkim ve bir sürü jandarma bizim Kur’an kursunu gece yarısı bastılar. Bütün Arapça kitapları topladılar, gittiler. Bizim hocamızı ve müftüyü mahkemeye verdiler. Bu arada talebeler de mağdur oldular, üzüldüler tabi.

Ertesi günü akşamleyin Zübeyir ağabey bizim Kur’an kursumuza geldi. Üstad Hazretleri göndermiş onu. Akşam namazı vakti yakındı, talebelerin hepsi Zübeyir ağabeyin başına toplandı. Zübeyir ağabey: “Üstad’ın hepinize selamı var, hiç üzülmeyinler, kitaplarınız bir ay’a kadar geri verilecek, müftü ile hocanız beraat edecekler. Haydi, allahaismarladık” dedi ve gitti... Şimdi gibi hatırlıyorum, aynı böyle söyledi Zübeyir ağabey.

Tabi talebeler kurstan ayrılıp, memleketlerine dağıldı. Konya’dan, İstanbul’dan, Afyon’dan, çok uzak yerlerden gelen talebeler de vardı...

Burada çok harika bir şey oldu. Hakikaten biz saydık, tam 30 gün oldu, bize haber geldi; “Gelin, kitaplarınızı verdiler, alın” diye. Mahkeme de beraatla bitmiş... Üstad Kur’an kursuna sahip çıkmıştı...

GEYLÂNİ HAZRETLERİNİN MANEVÎ TASARRUFU

Musa Yoldaş’ın hatıralarını kamera ile kaydederken yanımızda oğlu Dr. Ceylan Yoldaş, Dr. Metin Kardeş ve 60 yıldır nur hizmetlerinin kahraman hâdimi Şerafeddin Kartal ağabey de vardı. Aşağıda anlatılan hadiseyi iki doktorun ve Şerafeddin Kartal’ın dinleyip tasdik ettiklerini bilhassa hatırlamak isterim.

Hafız Musa Yoldaş ve oğlu KBB uzmanı Dr. Ceylan, Abdulkadir-i Geylâni Hazretlerinin vefatlarından yüz yıllar sonra bile, manevî tasarrufunun devam ettiğini, bizzat yaşadıkları acip bir hadise ile şöyle anlattılar:

Musa Yoldaş:

1966 senesinde Afyon’un Çay kazasında müezzin olarak görevliydim. 5-6 yaşlarında olan oğlum Ceylan’ı Emirdağ’ına dedesinin yanına göndermiştim. Dedesi yani babam, Ceylan’ı Hidrellez’de yaylaya götürmüşler. Yaylada Ceylan hasta olmuş. Dizleri tutmuyor, büyük abdestini, küçük abdestini de tutamıyor... Babam bana haber gönderdi: “Ceylan’ın dizleri tutmuyor, Emirdağ’ına indireceğiz. Gel çocuğu al, doktora götür” diye.

Gittim Emirdağ’a. Ceylan’ı doktorlara gösterdik, fayda vermedi. Dediler ki: “Pazar günleri Bolvadin’e Ankara’dan bir doktor geliyormuş, o doktor iyiymiş, ona götür.” Ceylan’ı rahmetli annesiyle beraber Bolvadin’e götürdük. O gün de doktor gelmedi. Rahmetli annesi dedi ki: “Hocaefendi, buraya kadar gelmişken Ağılönü’ne gidelim. Bir de oraya oturtalım Ceylan’ı” dedi.

Ağılönü’nde, Şihlar Mahallesi’nde türbeler vardır. Orada Abdulkadir Geylâni Hazretlerinin 12. torununun kabri de bulunur. Çocuğu olmayanlar, felçli olanlar ve yaramaz çocukları olanlar bu türbeyi ziyaret ederler. Ziyarete gelenler adakta bulunurlar ve dualarının kabulü için Hz. Geylâni’nin yüzüsu hümetini vesile edip, Allah’tan şifa isterler.

Biz bir at arabası tuttuk, gittik Ağılönü’ne... Oraya hizmet eden kadın, Ceylan’ı tuttu büyük türbenin etrafında dolandırdı. Ceylan’ın başında bir ağaç gezdirerek okudu. Ondan sonra büyük türbenin içine elini soktu, oradan toprak aldı, toprağı Ceylan’a yedirdi ve oradaki hasır’ın üzerine yatırdı. Ceylan orada uyuyakaldı. Kadın: “Buraya gelen hasta uyursa iyi olur Allah’ın izniyle” dedi. Ceylan bir saat uyuduktan sonra kalktı: “Baba ben acıktım” dedi. Kadıncağız koştı büyük bir ekmeğe getirdi, Ceylan ondan yedi. Sonra: “Baba elimden tut, ben ayağa kalkacağım” dedi. Ben dedim ki: “Oğlum düşersin, nasıl kalkacaksın?” “Yok, tut elimden” deyince tuttum elinden. Hakikaten ayağa kalktı. Tekrar oturttum Ceylan’ı. Biraz sonra: “Baba elimden tut, arabaya yürüyerek

kendim gideceğim” dedi. Elinden tuttum, dışarıda bizi bekleyen at arabasına kadar yürüyerek gittik. Arabaya kendisi bindi.

Ben çok sevindim tabi. Yanında ne kadar para varsa hepsini orada dağıttım. Bolvadin’e geldik, çarşığı gezdik. Sonra bir minibüse bindik, Çay’a gittik. Bir daha da bu hastalık hiç görülmedi Ceylan’da. İşte Ceylan şimdi burada görüyorsunuz.

Dr. Ceylan Yoldaş:

Hastalığın adı **poliomyelit**’dir... Bu hastalıkta belden aşağı tutmaz. Hastalık omurilik sinirlerindeki tahribattan meydana geliyor. Bir de ben, büyük abdest ve küçük abdesti de tutamıyordum. Ayağa kalkmam mümkün değildi zaten, hep yatıyordum. Bu hastalık bende altı aya yakın sürdü.

Ağılönü’ne gittiğimizi çok iyi hatırlıyorum. Abdulkadir-i Bolvadinî Hazretlerinin Türbesinin etrafında dolaştırıldığımı, ayakucunda uyuduğumu, acıktım dediğimi ve ekmeği çok iyi hatırlıyorum. Kocaman bir ekmeği. Oradaki türbedar kadıncağız sevinip kocaman bir somunu koştura koştura gidip getirmişti... Ekmekten bir parça yedikten sonra babama: “Elimden tut ben yürüyeceğim” dediğimi de çok iyi hatırlıyorum.

Gerçekten Abdulkadir Geylani hazretlerinin bir tasarrufu oldu orada. Bende o hastalıktan hiçbir eser kalmamak üzere iyileştim, yürüyerek çıktım türbeden. Allah’a şükürler olsun...

Bu hastalığın tam tedavisi de yok... Fizik tedavi uygulanır ama bu şekilde tam olarak düzelen hasta yok yani. Mutlaka ve mutlaka ayaklarında bir yürüme bozukluğu kalıyor hastaların...

Şerafeddin Kartal:

Burada Abdulkadir-i Geylâni hazretlerinin vefatından sonra da mânevi tasarrufunun devam ettiğine delil olan bir hadise görülüyor. Şifayı veren Allah’tır... Demek ki, Geylâni hazretlerinin kerametvari bir şefaatine mazhar olmuş küçük Ceylan...

Vefatlarından sonra tasarrufları devam eden dört büyük manevi şahsiyet vardır. Bunlar; Abdulkadir-i Geylâni, Mâruf-u Kerhî, Hayâtü’l-Harrânî ve Üstad’ımız Bediüzzaman Said Nursi Hazretleridir. Risale-i Nur’da bu meseleler izah edilmektedir²...

Bolvadin Ağılönü Şıhlar Mahallesi'nde bulunan türbe. Büyük mezar Abdulkadir Geylâni hazretlerinin 12. Torununa aittir

² **Sâniyen:** Gavs-ı A'zam gibi, memattan sonra hayat-ı Hızriyeye yakın bir nevi hayata mazhar olan evliyalar vardır. Gavs'ın hususî ism-i a'zamı "Ya Hayy" olduğu sırrıyla, sair ehl-i kuburdan fazla hayata mazhar olduğu gibi, gayet meşhur Maruf-u Kerhî denilen bir kutb-u a'zam ve Şeyh Hayat-ül Harrânî denilen bir kutb-u azîm, Hazret-i Gavs'tan sonra mematları hayatları gibidir. Beyn-el evliya meşhur olmuştur. (Barla Lâhikası 336)